

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **IMMORENT PTC, s. r. o.**, se sídlem Budějovická 1518/13A, Praha 4, zastoupen JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem náměstí Míru 341/15, Praha, 2, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na rozhodnutí o příslušnosti,

t a k t o :

K řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 10. 10. 2017, č. j. 73508/17/7100-20117-010435, **je příslušný** Krajský soud v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2017, č. j. 73508/17/7100-20117-010435, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 1. 2017, č. j. 2258/17/5300-22442-711492, kterým byl podle § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“), nařízen přezkum platebního výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 7. 7. 2014, č. j. 4417162/14/2004-24906-108428, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Usnesením ze dne 23. 5. 2018, č. j. 31 Af 108/2017 – 33, Krajský soud v Brně postoupil věc Městskému soudu v Praze. Krajský soud své rozhodnutí založil na názoru, že ačkoliv se jedná o žalobu proti rozhodnutí, kterým byl nařízen přezkum rozhodnutí ve smyslu § 121 a násl. daňového řádu, je nutno místní příslušnost posuzovat podle toho, který správní orgán vydal původní (přezkoumávané) rozhodnutí, a nikoliv rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení. Jelikož tímto orgánem byl Finanční úřad pro hlavní město Prahu, soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Městský soud v Praze. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 282/2017 – 41, jehož závěry považuje za plně přenositelné i na nyní posuzovanou věc.

III.

[3] Městský soud v Praze s postoupením věci nesouhlasil a předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti podle § 7 odst. 6 s. ř. s. Podle městského soudu je řízení o nařízení přezkumného řízení samostatným řízením, ve kterém správní orgán pouze zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro nařízení přezkumného řízení, ale neposuzuje meritum věci. Pouze rozhodne, zda nařídí či nenařídí přezkumné řízení. Na tuto situaci nelze aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se prohlášení nicotnosti. Takové řízení má skutečně velmi úzkou návaznost na rozhodnutí v původním řízení, jehož nicotnost je posuzována. Tato úzká návaznost však v případě řízení o nařízení přezkumného řízení chybí.

IV.

[4] Žalobce ve vyjádření k návrhu městského soudu na rozhodnutí o příslušnosti uvedl, že právní závěr vyjádřený v usnesení krajského soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 31 Af 108/2017 - 33, není přiléhavý. Krajský soud založil svůj právní názor na tvrzení o shodnosti či obdobnosti řízení o prohlášení nicotnosti a řízení o nařízení přezkoumání rozhodnutí. Krajský soud však nedostatečně akcentuje odlišnosti daných dvou řízení. V případě řízení o prohlášení nicotnosti je to totiž přímo nadřízený správní orgán, který nejen že dané řízení zahajuje, ale rovněž se v něm i přímo vyslovuje stran toho, zda zkoumané rozhodnutí je či není nicotné. Přezkumné řízení se však, na rozdíl od řízení o prohlášení nicotnosti, rozpadá do dvou fází. V rámci první fáze – řízení o nařízení přezkoumání rozhodnutí – nadřízený správce daně rozhoduje toliko o tom, zda přezkoumání rozhodnutí bude nařízeno. Vlastním nařízením přezkoumání se však předchozí rozhodnutí neruší, nýbrž má vůči němu pouze odkladný účinek. O případném zrušení rozhodnutí správce daně rozhoduje až v rámci druhé fáze - nařízeného přezkumného řízení - (původní) správce daně (nikoliv nadřízený správní orgán). Žalobce tak má zcela ve shodě s městským soudem za to, že primárně z důvodů uvedených výše v případě řízení o nařízení přezkoumání rozhodnutí (jehož výsledek byl napaden žalobcem správní žalobou) zde není dána ona úzká návaznost mezi „původním“ řízením a řízením o nařízení přezkoumání rozhodnutí, na které stojí právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 282/2017 - 41. Proto je v dané věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. k řízení místně příslušným Krajský soud v Brně.

V.

[5] Nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci je důvodný.

[6] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *[n]estano-ví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[7] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. *[n]ení-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.*

[8] Podle § 122 odst. 1 daňového řádu *[p]řezkoumání rozhodnutí nařídí správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

pokračování

[9] Krajský soud založil svou úvahu o místní příslušnosti na tom, že „řízení“ o nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 a násl. daňového řádu je, stejně jako řízení o prohlášení nicotnosti podle § 105 daňového řádu, úzce spjato s řízením, v němž bylo vydáno původní rozhodnutí ve věci, a proto by měl být za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., považován Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

[10] Nejvyšší správní soud se však s uvedeným názorem krajského soudu neztotožnil. Přezkumné řízení podle § 121 a násl. daňového řádu je v tomto právním předpisu rozděleno do dvou relativně svébytných, zároveň navazujících fází, a to na fázi, kdy nadřízený správce daně rozhoduje o nařízení přezkoumání rozhodnutí a na samotné přezkumné řízení vedené správcem daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

[11] První fáze přezkumného řízení – nařízení přezkoumání rozhodnutí tedy, na rozdíl od řízení o prohlášení nicotnosti podle § 105 daňového řádu, nemá úzkou souvislost s původním řízením. Jeho „předmětem“ není přezkoumávané rozhodnutí v úzkém slova smyslu, jak je tomu u zkoumání, zda takové rozhodnutí je, či není nicotné, nýbrž to, zda jsou dány důvody k opětovnému „otevření“ řešení věci původním rozhodnutím již vyřešené. Správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 122 odst. 1 daňového řádu), totiž posuzuje pouze to, zda jsou splněny podmínky pro nařízení přezkumu rozhodnutí podle § 121 odst. 1 daňového řádu. Tento správce daně však nerozhoduje o věci samé, o níž se jednalo v onom původním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 – 19).

[12] Krajským soudem uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se řízení o prohlášení nicotnosti proto není aplikovatelná na projednávaný případ.

[13] Jak vyplývá z výše uvedeného, Krajský soud v Brně založil své rozhodnutí na dobře promyšlené, avšak při celkovém zhodnocení méně přesvědčivé právní úvaze, že „řízení“ o nařízení přezkumu rozhodnutí je obdobně související jako řízení o prohlášení nicotnosti podle § 105 daňového řádu s původním řízením. Nesprávně tak vyhodnotil, že správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., byl Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Protože tímto orgánem bylo Odvolací finanční ředitelství, které má sídlo v Brně, místně příslušným podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je Krajský soud v Brně.

[14] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud uzavřel, že k řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 10. 10. 2017, č. j. 73508/17/7100-20117-010435, je příslušný Krajský soud v Brně, nikoli Městský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány (§ 7 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu